

Metsä näytti kasvavan heitä vastaan matkan viidentenä päivänä. Horisontissa levinnyt paksu viiva nousi hetki hetkeltä korkeammalle, kunnes puiden latvat alkoivat erottua - ja sitten puut jo olivat siinä. Adalay katsoi metsänrajaa väristen. Tasanko päättyi alaspäin viettävään notkoon, jonka pohjalta levittäytyvä vihreä ruohomatto jatkui puiden siimekseen. Ammoisina aikoina kuivunut joki oli kairannut selvän rajan maiden välille ja nyt hän empi sen ylittämistä. Heidän oli laskeuduttava ratsailta saadakseen hevoset alas jyrkkää rinnettä. Liukastellen ja sora sekä irtokivet jalkojensa alta vierien matkalaiset saivat lopulta kaikki kolmetoista hevosta alas painanteeseen, jonka edelleen vihreää, paahteelta säilynyttä ruohoa nämä alkoivat välittömästi hotkia. Adalay silitti oriinsa karvaa hakien eläimen innostuksesta lohtua ja turvaa, mutta korkeiden puiden katseleminenkin sai hänet tuntemaan hämähäkinkevyet jalat selässään. Ahtaan metsän sisään kulkeminen ei tuntunut mukavalta ajatukselta. "Jatkamme tätä notkoa pitkin, kunnes pääsemme suurille kiville. Niiden kohdalta nousemme ylös ja jatkamme tietä pitkin. Se on muutaman päivän laukka, ennen kuin olemme viimein perillä", Samuel sanoi vilkuillen ympärilleen notkanteessa ja hätisti karpäsiä loitommas. "Kuinka tällä onkaan näin paljon näitä -" Desjem oli jo huomannut sen, minkä Samuel äkkäsi seuraavaksi. Miehen katse nauiliintui johonkin Adalayn selän takana. Vaistomaisesti tyttö alkoi kääntyä, mutta mies tarttui häntä voimalla harteesta: "Älkää kääntykö. On omaksi parhaaksenne..." Vilkaisten vuoroin miehen, vuoroin Desjemin kalvenneita kasvoja Adalay nielaisi ja nyökkäsi säikähtäneenä. Miesten esimerkkiä seuraten hän veti hevosen lähelleen ja lähti näiden perässä jatkamaan nopeasti matkaa katsomatta taakseen. "Mitä siellä oli?" hän uskaltautui viimein kuiskaten kysymään Desjemiltä, joka edelleen kalvenneena kasvoiltaan kiskoi hevosia perässään. "Kuolema", nuorukainen mutisi hiljaisella äänellä ja hieroi silmiään. "Kuolema, jollaista ei pitäisi olla tässä maailmassa." "Oli-oliko se ihminen?" "Ei enää... ja toivo, ettet koskaan saa tietää miten..." nuorukainen murahti ja kiirehti tytön ohitse. Adalay väisti ja laski nuorukaisen kuormahevosineen ohitseen hidastaen kulkuaan. Kaikessa kauheudessaan uteliaisuus poltti hänen sisintään. Oliko se jälleen kerran Yön kulkijan tekosia, vai jonkin muun. Edelleen vauhtiaan hidastaen Adalay jättäytyi jälkeen ja kun oli varma, etteivät muut huomaisi, kääntyi hän nopeasti ja palasi muutaman askeleen taaksepäin nähdäkseen kuoleman, joka oli saanut miehet kalpenemaan. Myöhemmin Adalay katui tekoaan ja kirosi ainaista uteliaisuuttaan. Vielä kuukausia myöhemmin hän näki painajaisia Yön kulkijan uhreista, joita tällä kertaa oli ollut useampia. Se, miksi olento oli nähnyt vaivan ja vierittänyt uhrikseen joutuneiden matkalaisten jäänteet notkoon, jäi arvoitukseksi. Ehkä olento oli halunnut nämä pois tasangoltaan, sillä kuten Adalay kauhukseen erotti verisen ja irtokkaan massan seasta, eivät nämä onnettoman eivät olleet lähtöisin tasangolta, vaan muualta tulleita. Kauhun kuristaessa kurkkuaan hän oli katsonut sitä, mikä nelihenkisestä seurueesta oli jäänyt jäljelle petojen hampaiden ja ihmiskäsien revittyä näistä irti ilonsa. Sillä hän tiesi, kuten kaikki tasangolla, ettei Yön kulkija suinkaan saalistanut nälkäänsä vaan myös silkasta tappamisen ilosta. Kykenemättä enää hengittämään Adalay ponnahti Ríyddarin selkään ja kauhun sekä inhon siivittämistä laukkasi takaisin notkossa saadakseen muut kiinni. Desjem vilkaisi olkansa yli kuullessaan orin kavioiden kumun ja katsoi Adalayta silmissään pettymys. Nuorukainen oli yrittänyt suojella häntä näyltä, miksi tyttö oli toiminut vastoin hänen toivettaan. Adalay laskeutui ratsailta löytämättä sanoja. Nuorukainen vilkaisi häntä sivusilmästä ja laski kätensä rohkaisevasti hänen olalleen sanomatta sanaakaan. Vaitonaisina ja synkän tunteen mieliään varjostaen matkalaiset jatkoivat pitkin notkon pohjaa seuraten Samuelia, joka tuntui tietävän, minne heidän oli määrä mennä. Metsä. Puut kohosivat korkealle tien molemmin puolin, ja vaikka tie olikin leveä, peittivät puiden latvat taivaan hänen yläpuolellaan. Tuulen kulkiessa oksistossa saattoi Adalay silti välillä nähdä pilkahduksen sinistä

ja tiesi, ettei taivas ollut kadonnut minnekään. Se oli ainoa lohtu, jonka hän sai ratsastaessaan miesten perässä. Myös ori hänen allaan oli hermostunut ja pälyili puita varuillaan. Koskaan ei kumpikaan heistä ollut tullut paikkaan, jossa asiat olivat niin lähellä toisiaan kuin puut. Adalay oli varma, ettei edes mahtuisi kulkemaan tiheimmistä kohdista ilman, että kykenisi koskettamaan ainakin kolmea puuta yhtä aikaa. "Onpa ihana olla taas tutuissa maisemissa", Samuel huokasi ja hymyili Adalaylle, joka varuillaan ja hermostuneena seurasi miehen harmaata ratsua. "Ette varmasti usko, kuinka tuo jatkuvalla aavalla tasangolla oleminen kulutti hermojani." Mies nauroi helpottuneena ja viittasi sitten kädellään tien molemmin puolin levittäytyvään puustoon. "Me olemme nyt kuninkaan metsässä." "Ulottuuko rantamaan kuninkaan valta todellakin tänne asti?" Adalay kysyi ihmetellen ja ohjasi Ríyddarin lähemmäs Samuelin ratsua voidakseen keskustella miehen kanssa. "Luulin, että hänen maansa ovat tasangon itäpuolella." "Aivan, juuri niin, kultaseni", Samuel sanoi hyväntuulisesti, "mutta myös tällä metsämaallasi on kuningas. Itse asiassa, suurimmalla osalla tunnetuista maista on kuningas. Tiedän tasankonne on harvoja poikkeuksia. Kummat ratsuruhtinaat..." "Olenko minä nyt sitten menossa tämän kuninkaan luo?" Adalay kysyi varovasti. Samuel pyöritti huvittuneena päätään. "Ette, kultaseni. Te olette matkalla lordi Tomenin luo. Hän on yksi kuninkaan ruhtinaista. Odotas, kun yritän selittää tämän teille niin, että ymmärrätte..." Adalay vilkaisi miestä kulmiensa alta. Hän ei ollut typerä, nämä kaikki sanat vain olivat hänelle täysin outoja ja vieraita. Kaksi kuningasta? Yhdessäkin tuntui olevan jo tarpeeksi ymmärrettävää. Kuinka yksi ihminen kykeni hallitsemaan allaan niin monta ihmistä? Mitä enemmän Samuel selitti, sen hämmentyneemmäksi Adalay itsensä tuns. Tällä metsämaan kuninkaalla, jota he kutsuivat Proteus Toiseksi, oli ensimmäisen käden miehinään - kuten Vadofillakin oli ollut heimon muiden sukujen päämiehet - joukko ruhtinaiksi kutsuttuja henkilöitä. Nämä ruhtinaat valvoivat kuninkaan käskyjen ja määräysten noudattamista lähettämällä omia ensimmäisen käden miehiään kyläläisten luo ja näiden miesten ensimmäisen käden miehet toteuttivat kuninkaan tahdon. "Tuo kuulostaa aivan siltä lelulta", Adalay kuiskasi enemmän itselleen kuin miehelle. Se oli suosittu heimon lasten keskuudessa ja myös Adalay muisti leikkineensä sillä lapsena. Vanhaksi naiseksi veistetyin puukuoren sisältä paljastui hieman nuorempi nainen, jonka sisältä avautui jälleen nuorempi ja nuorempi. Lelu pieneni jokaisen kuoren jälkeen, kunnes lopussa jäljelle jäi tuskin sormenpään kokoinen puupala, joka oli maalattu esittämään vauvaa. "Mutta kuningas on se vanhin ja suurin nainen..." Samuel vilkaisi tyttöä ilmeellä, joka kertoi ettei mies ymmärtänyt hänen sanoistaan mitään. Viitaten kädellään tätä jatkamaan, Adalay jäi kuuntelemaan miehen selostusta valtakunnista, verotusjärjestelmistä ja valoista, joita ruhtinaat kuninkaalle antoivat. Valan hän sentään ymmärsi, niitä he olivat vannoneet myös tasangolla, tosin eivät ilmeisesti samanlaisia kuin täällä metsämaassa, jossa heimon kivittämiseksi joutumisen sijaan valapetturi ilmeisesti saattoi säilyttää henkensä, jos omasi tarpeeksi paljon rahaa... "Mille kerrokselle sinä kuulut?" hän kysyi Samuelilta saaden miehen yskäisemään vaivaantuneena. "Tarkoitan, oletko ruhtinas?" Silmänurkastaan Adalay näki Desjemin nauravan ja pudistavan huvittuneena päätään. "Öh", Samuel ryki kurkkuaan ennen kuin vastasi. "On olemassa myös niitä, jotka auttavat ruhtinaita ja kuninkaita. Kuin näitä ensimmäisen käden miehiksi kutsumiasi miehiä, mutta pikemminkin toisen käden miehiä... Heitä, jotka tekevät työn sen sijaan että vain kertovat, mitä pitää tehdä..." Mies yritti selvittää. "Oletko sinä ruhtinas Tomenille se joka Desjem on sinulle? Kaivat hänen puolestaan paskakuopan?" Samuel vilkaisi takana ratsastavaa apulaistaan, joka purskahti raikuvaan nauruun, joka kaikui metsän puista. "En aivan. Olen kuningas Wilhelmin palvelija, tarkoitan siis alamainen. Toimitan hänen asioitaan, kuten nyt sinut lordi Tomenin luo. Sitten palaan hänen luokseen ja odotan, että hän antaa minulle jonkin toisen

tehtävän." "Kaivatko sinä kuninkaalle paskakuoppia?" Adalay oli häkeltynyt. Mitä tekemistä Samuelilla oli metsämaassa, jos hän oli rantamaan kuninkaan kuopankaivaja. "Anna olla! Ymmärrätte sen sitten myöhemmin!" Samuel ärähti äkäisesti ja mulkaisi Desjemiä, joka edelleen virnuillen yritti hillitä nauruaan. "Jos ei muuta, niin lordi Tomen takoo sen kaiken päähänne." Adalay nielaisi ja vilkaisi miestä silmänurkastaan ajatellessaan jälleen tulevaa miestänsä. "Millainen hän on?" tyttö uskaltautui kysymään ensimmäistä kertaa ja katsoi hermostuneena Samuelia, jonka punoittavat kasvot läikehtivät edelleen kiukusta. "Lordi Tomen tarkoitan." "Suurmies", Samuel tokaisi ykskantaan ja keräsi ohjiaan. "Näette sitten. Mitä pikemmin pääsemme perille, sen pikemmin näette oman tulevaisuutenne." Ratsulleen maiskauttaen mies usutti hevosensa laukkaan jättäen Adalayn ja Desjemin kiirehtimään peräänsä. Hän oli ilmeisesti loukannut miestä, Adalay pohti. Jollain tavoin, vaikkei ymmärtänytään tämän aivoituksista kuinka. Tie, jota se seurasivat, johdatti heidät kylään ennen illan tuloa. Adalay katseli ympärilleen valppaana ja uteliaana, muttei nähnyt ainuttakaan miestä, joka olisi tullut häntä vastaan. Hetken Samuel katseli hänen päilyllyään huvittuneena, ennen kuin valisti tyttöä siitä, ettei tämä ollut heidän määränpäänsä. "Ei, lordi Tomen on vielä kauempana. Tämä on vasta pieni rajakylä. Odottakaahan, kun pääsette isoon kaupunkiin!" mies nauroi Adalayn ilmeelle ja laskeutui ratsailta. He yöpyivät kylä rakennuksessa, jota miehet nimittivät majataloksi. Epäluuloisena Adalay seurasi heidän perässään korkeaan puusta valmistettuun rakennelmaan, joka oli täysin erilainen kuin jurtat ja teltat, joihin hän oli ikänsä tottunut. Häkeltyneenä käytetyn puun määrästä Adalay kopisteli jalkojaan lankkulattialla saaden osakseen hyväntuulista myhäilyä ja naurunpurskahduksia. Lopulta talon herrana toimiva mies pyysi häntä istutumaan seuralaistensa kanssa pöytänsä ja jakamaan ruokaansa: "Emme me joka päivä saa tasankojen vieraita." Adalay katseli kiinnostuneena talon - se tämän rakennuksen nimi oli - paksuja seiniä ja kattoa, joka oli miltei yhtä korkealla kuin tietä reunustavien puiden latvat. Kerroksia oli kaksi, ja ylemmän kerroksen aidan takaa häntä kurkistelivat uteliaina useammatkin kasvot. Väristen Adalay veti tummaa matkaviittaa paremmin harteilleen ja piilotti kätensä, joiden maali ei ollut vielä kulunut, viittansa laskoksiin. Sen illan aikana Adalay näki ensimmäisen kerran rahaa pyöreiden metallinpalasten vaihtaessa omistajaa pöydän yli. Samuel hilasi niitä pöydän pintaa pitkin suurellesesti majatalon herralle, joka kiitollisena ja vuolain puhein nappasi ne tunkien vyöllään olevaan massiin. Majatalon herra nousi paikaltaan, pitkän puisen penkin päästä ja kävi hakemassa matkalaisille ruokaa, joka tarjoiltiin niin ikään puisilta vadeilta. Adalay alkoi vähitellen hahmottaa, mitä metsämaa todellakin tarkoitti: "Kas kun ette vielä syö puuta." Desjem kohotti kysyvän katseensa lihasta, jota kasasi omalle lautaselleen, mutta Adalay viittasi tätä jatkamaan ottaen epäröiden myös lautasen itselleen. Kasaten lihaa ja keitettyjä kasveja omalle lautaselleen hän alkoi miesten esimerkkiä noudattaen syödä tarjottua ruokaa vältellen ympäristön kiinnostuneita katseita. Se yö oli Adalayn ensimmäinen sängyssä nukkumansa, ja vaikka hän kuinka oli yrittänyt taivutella Samuelia ja Desjemiä vaihtamaan paikkaa kanssaan, olivat miehet mieluummin sijanneet itselleen viltit lattialle. Miehet kävivät pitkälleen niin ikään puusta valmistetun vuoteen vierelle heidän jakaessa keskenään huoneen, joita majatalossa ilmeisesti oli useita. Huone oli puolet siitä, mitä koko Adalayn kotijurtti oli, ja hänen hämmästyksensä oli suuri Desjemin selitettyä hänelle, että tavallisesti siinä nukkui vain yksi ihminen. Tämä kerta oli poikkeus miesten halutessa olla lähellä, mikäli Adalay tuntisi heidän tapansa ylivoimaisen vieraiksi ja haluaisi keskustella niistä heidän kanssaan. "Tai sitten muiden huoneiden varaaminen käy liian kalliiksi hänen kukkarolleen", Desjem sihahti Adalaylle Samuelin sijatessa itselleen petiä. Avuttomana Adalay saattoi vain katsoa, miten miehet kävivät lattialle pitkäkseen odottaen

hänen nukahtavan korkealla maanpinnan yläpuolella puisten jalkojen varassa: Hänen vuoteensa oli kuin pitkä ja leveä jakkara, jonka pohjatalja oli korvattu paksulla kangassäkillä täytteenään heinä ja kanerva. Kieriskellen epämukavasti muhkuraisella patjallaan vajosi Adalay lopulta piinaavaan uneen, jossa Yön kulkiija vaani hänen perässään suden kiiltävät silmät leimuten. Seuraavana aamuna alkoi tie viettää alaspäin heidän lähestyessään lännestä kasvavia vuoria. Puusto harveni heidän edetessään ja Adalay saattoi nähdä vehreän laakson, joka avautui metsästä kivuten lopulta ylös vuoren rinnettä. Sydän pamppaillen hän pysähtyi kykenemättä liikkumaan ja tuijotti vuorta, joka nousi maan lihasta korkealle puiden lavojen yläpuolelle halkoen pilviä ja lävistäen itse taivaan. Desjem pysäytti hevosensa hänen rinnalleen ja vilkaisi kerran huvittuneena vuorta, ennen kuin kannusti ratsunsa eteenpäin vieden Adalayn oria mukanaan. Nieleksellen Adalay tuijotti maan luuta, joka puski ylös kohti korkeuksia peläten sen sortuvan takaisin minä hetkenä hyvänsä. Saamatta silmiään irti vuoren rosoreunaisista kielekkeistä ja harjanteista hän antoi nuorukaisen ohjata itsensä laaksoon ja sen poikki yhä lähemmäs ja lähemmäs vuorta, joka tuntui kaartuvan ylleen suurempana ja kauhistuttavampana. "Tuo on Pieni myrskynrepijä", nuorukainen kuiskasi Adalaylle. "Sen tunnistaa siitä, että se on pienempi kuin Suuri myrskynrepijä, joka on sen takana. Voit nähdä sen huipun täältä asti, jos katsot Pienen ohi länteen." Adalay pudisti päätään. Hän ei halunnut nähdä mitään vielä korkeampaa kuin tämä, jota Desjem kutsui pieneksi. Valtavan musertumisen tunteen vallassa hän painautui vasten Ríyddarin niskaa ja sulki silmänsä toivoen vuoren menevän pois, imeytyvän takaisin maan uumeniin josta se oli kohonnutkin ja pysyvän poissa päivien loppuun saakka. "Ja tuossa", Desjem jatkoi, "on sinun uusi kotisi. Myrskynpesä." Adalay nosti päänsä Ríyddarin mustista jouhista ja katsoi nuorukaisen käden osoittamaan suuntaan. Hetken hän ei ymmärtänyt mistä tämä puhui, ennen kuin erotti vuoren kyljessä rivin kohoumia, kivistä ja maan lihasta rakennetun - minkä? "Mikä se on?" hän kysyi ja tuijotti edessään kohoavaa rakennelmaa. Desjem vilkaisi häntä huvittuneena, samoin Samuel, joka ratsasti joukon kärjessä. "Linna, hölmö! Tuo on linna!" "Linna..." Adalay maisteli sanaa ja katseli ihmeissään linnan seiniä, jotka oli kaiverrettu kiinni osaksi kalliota. Paikoin myös suuria lohkaraita ja kiviä oli käytetty, saaden rakennus kasvamaan kuin paise ulos vuorenkyljestä. Linnan alla laaksossa levittäytyi pienempien rakennusten meri. Adalay katsoi sitä ja ymmärsi tämän olevan Tomenin heimon koti. Mutta mitä lähemmäs he tulivat rakennuksia, sitä enemmän ja suuremmiksi talot näyttivät kasvavan, kunnes Adalay ymmärsi, ettei tämä mitenkään voinut olla vain yhden heimon koti - taloja ja ihmisiä oli aivan liikaa yhtä heimoa varten. Hänen oma heimonsa oli tasangon suurin, ja he usein ylpeilivät lukumäärällään, jonka olivat onnistuneet pitämään yli neljänsadan läpi ankarimpienkin vuosien. Nyt katsoessaan jo pelkästään pienten puurakennusten välistä avautuvia katuja, hän pystyi ymmärtämään Tomenin väen olevan huomattavan monilukuisempaa. "Kuinka... kuinka paljon?" hän kysyi ähkäisten osoittaen ihmisiä, joita alkoi virrata heitä vastaan kasvoillaan uteliaat ilmeen. "Tuhansia!" naurahti Samuel ja suoristi hatun päässään. "Valmistautukaa, lady Adalay, hetken päästä tulette tapaamaan miehenne." Adalay vilkaisi miestä peloissaan ja kietoi matkaviittaa paremmin ylleen. Häntä kylmäsi, eikä se johtunut vuoren heidän päälleen langettamastaan varjosta. Ihmiset tekivät uteliaina tilaa heidän ratsastaessaan kaupungin halki. Samuel kulki joukon kärjessä, sillä tunsu tien. Ryhdikkäänä ja katse ylväänä mies antoi ihmisten ihailla itseään ja kultakirjailtua takkia, jonka oli puhdistuttanut Desjemillä jo aiemmin samana aamuna. Adalay tunsu ihmisten katseet myös itsessään, kasvoilleen maalatuissa Haukan pyhissä kuvioissa sekä letitetyissä hiuksissaan. Pitäen viitan tiukasti ympärillään hän ohjasi Ríyddarin harmaan hevosen perässä ja yritti olla välittämättä supatuksesta ja kuiskeesta, joka häntä seurasi.

Desjem kulki viimeisenä heidän perässään, johtaen kymmenen hevosen liekaa, saamatta osakseen juuri lainkaan huomiota palvelijan vihreissä vaatteissaan. Tie muuttui jyrkkänousuiseksi heidän päästessään vuoren juurelle. Adalay katsoi nieleskellen kiemurtelevaa väylää, joka oli kaiverrettu kallion kylkeen. Hän ymmärsi linnan rakennetun puolustautumaan. Yksikään hyökkääjä ei pääsisi sen muurien sisäpuolelle ilman, että kulkisi vaarallisen tien ylöspäin. Tien, joka oli paljasti kaikki kulkijansa ylös linnalle. Josta pystyttäisiin valmistautumaan heidän tuloonsa jo kauan, ennen kuin he olisivat perillä. "Jännittääkö?" Samuel kysyi naurahten ja vilkaisi tyttöä, joka puri huultaan niin, että mustelma oli jo alkanut muodostua alahuulilleen. "Ei enää pitkä matka." Mies nyökkäsi tervehdyksen tien molemmin puolin seisovalle miehelle, jotka metallisissa panssareissaan tervehtivät häntä kohottamalla kätensä ohimolleen. Adalay katsoi ihmeissään miesten päällä olevia metallilevyjä, jotka saivat nämä muistuttamaan tasangon vyötiäisiä - ja repäisi sitten katseensa miehistä ylhäältä linnasta alkaessa kaikua torvien soitto. "Ah, meidät nähtiin", Samuel sanoi kääntyen hymyilemään Adalaylle, joka tuijotti linnaa silmät suurina. "Oletteko valmis? Voisitte hiukan ehkä kohentaa hiuksianne..." Adalay katsahti miestä ja sipaisi sitten muutaman leteiltä jo purkaantuneen kiharan sormillaan takaisin letin alle. Sitten hän veti hermostuneena matkaviitan yltään ja laskosti Ríyddarin leveään selkään seuraten Samuelin hevosta. Hän ei todellakaan ollut valmis, mutta ei sitä koskaan myöskään tulisi olemaan. Linna kohosi heitä vastaan samoin kuin metsä oli noussut tasangosta. Suuret kivimuurit kohosivat tien vierelle ympäröiden linnaa, jonka vanhuus tuntui huokuvan lähes yhtä suunnatonta ikää kuin vuoren. Katsoessaan linnan kiviä, oli Adalay tunnistavinaan niissä jotain tuttua. Samaa materiaalia, jota myös tasangolla makaava maailman murtunut ranka oli, esiintyi useissa kohdissa linnan muuria ja seiniä. "Onko tämä -" hän kysyi katsahtaen Samuelia. "Vanhempi kuin maailman murtuminen", mies sanoi hymyillen ja katsoi ylpeänä linnan kiviä, paljon vanhempi." Suuret puuportit avautuivat narahten päästäen heidän seurueensa sisään linnan pihaan. Torvet soittivat minkä jaksoivat ja Adalay epäili soittajien vaihtuvan välillä - ei kenenkään ihmisen keuhkot kestäneet sellaista puhaltamista niin pitkään. Tien hiekka vaihtui kivetyksi pihaksi saaden ratsujen askeleet kopisemaan ja kaiku voimisti askelten äänet moninkertaisiksi saaden Adalayn orin heittelemään hermostuneesti päätään. Rauhoittavasti tyttö silitteli ratsunsa kaulaa tuntien olonsa yhtä hermostuneeksi kuin hevosensa. Pitkän pihan toisella puolella kohoavat linnan ovet avautuivat ja ulos purkautui suuri joukko ihmisiä mitä kirjavimmissa vaateissa. Miehiä ja naisia, kaikki erinäköisiä, kaikki samannäköisiä vaaleine hiuksineen ja hailakoine hipiöineen. Samuel pysäytti hevosensa heidän eteensä, suurten linnaan johtavien portaiden juurelle ja viittasi Adalayn vierelleen. "Olen saapunut kaukaa matkojen takaa ja tuon mukani kuningas Wilhelmin tervehdystä. Kuninkaanne Proteus Toisen luvalla ja suostumuksella avaamme kauppareitit tasankojen ylitse. Siitä vakuutena ja takuuna olen saattamassa luoksenne lahjaa. Saanko esitellä, tasankojen prinsessa, lady Adalay!" mies julisti kuuluvalla äänellä, jonka voima ja väri olivat täysin erilaiset kuin aiemmin tasangolla miehen anellessa Adalayta mukaansa hänen isältään. "Hän on tullut kaukaa luoksenne, kuten kuninkaanme ovat sopineet. Missä on mies, jolle hänet luovutan?" Adalay istui hermostuneena hevosensa selässä ja katseli tuntemattomien ihmisen paljoutta, joka kuohui ja väreili hänen edessään. Monet supattivat, jotkut pudistelivat päätään häntä katsoessaan. Kukaan ei kuitenkaan astunut eteen tuosta merestä, mikä sai hänet vielä hermostuneemmaksi. Vilkuillen kysyvästi Samuelia hän huomasi myös miehen liikehtivän hermostuneesti. "Missä on lordi Tomen?" mies kysyi kantavalla äänellä ja silmäsi portailla seisovia nuorukaisia, ennen kuin linnan ovet aukenivat jälleen ja niistä työntyi ulos nuorukainen ylväsryhtisenä ja pitkät tummat hiukset niskaan sidottuina:

"Parahin Samuel, kuinka mukava saada teidät jälleen luoksemme. Joudun kuitenkin surukseni ilmoittamaan, ettei veljeni ole vielä palannut metsästykseltään." "Ei ole palannut?" Samuel ähkäisi ja laskeutui ratsailta kumartaen syvään nuorukaisen edessä. "Mutta tokihan hän tiesi tulostamme?" Nuorukainen hymähti ja viittasi miestä nousemaan siirtäen katseensa ratsunsa selässä värisevään Adalayhin. "Tiesimme, rakas Samuel, mutta emme odottaneet teitä vielä ainakaan viikkoon. Koska matkustatte naisen kanssa, oletimme matkanne ainakin kolminkertaistuvan. Mutta näen, että odotuksemme olivat väärät..." Vilkaisten pikaisesti sitä, miten Adalay istui hajareisin hevosensa selässä, tummatukkainen mies loihti kasvoilleen hymyn ja kiirehti ojentamaan tytölle kättä auttaakseen tämän ratsunsa selästä. "Parahin lady Adalay, sallikaa minun auttaa. Olen Erland, Tomenin nuorempi veli."